

بررسی ضمیر و انواع آن در گویش لشنی

دکتر مریم محمودی* m.mahmoodi75@yahoo.com

دانشیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد دهقان

روبا دهقانی

دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد واحد دهقان

چکیده

گویش‌شناسی، شاخه‌ای از زبان‌شناسی کاربردی است که خود نیز در محدوده دانش نوین زبان‌شناسی قرار می‌گیرد. این علم به بررسی شیوه‌ها و تکنیک‌های عملی پژوهش‌های زبانی اختصاص دارد. گویش لشنی یکی از شاخه‌های گویش لری و گویش لری هم یکی از گویش‌های جنوب غرب ایران و از گویش‌های رایج استان فارس است که اکثریت مردم شهرستان ارسنجان به آن صحبت می‌کنند. این مقاله به بررسی ضمیر و شناسایی انواع آن در گویش لشنی می‌پردازد. در این مقاله سعی شده‌است به روش کتابخانه‌ای و میدانی از طریق مصاحبه با گویشوران کهنسال، انواع ضمیر بررسی، توصیف، تجزیه و تحلیل شود و با ضمیر در زبان فارسی معیار مقایسه گردد. نتایج نشان می‌دهد که در گویش لشنی ساخت ضمیر و کاربردشان تقریباً شبیه فارسی معیار است؛ گرچه بعضی ضمیر تفاوت‌هایی در واج دارند به ویژه در حذف «ن» که به علت قاعده کم‌کوشی می‌تواند باشد اما مهم‌ترین تفاوت ضمیر گویش لشنی با فارسی معیار در ضمیر شخصی متصل جمع است که در این ضمیر علاوه بر اینکه نون جمع حذف می‌شود، هنگامی که این ضمیر به صامت «میم» و «نون» می‌چسبند این دو صامت تکرار می‌شوند.

واژگان کلیدی

* گویش‌شناسی

* گویش لشنی

* ضمیر

* زبان معیار

* زبان‌شناسی